

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil godt rose fru Charlotte Antonsen, for jeg synes simpelt hen, det er lang tid siden, jeg har mødt så megen selverkendelse hos Venstre.

Venstre stemmer for under alle omstændigheder. Vi har godt vidst, at Venstres position rent politisk er så marginaliseret i EU-debatten, at Venstre nødvendigvis må stemme for under alle omstændigheder, så det ville være svært at se fru Charlotte Antonsen i en stor nejkampagne. O.k., der er måske nok flere Venstrevælgere, der vil stemme nej næste gang, det vil jeg faktisk gætte på. Alligevel ser jeg det som en vanskelig situation for Venstre, men tak for selverkendelsen.

Nu vil jeg så stille spørgsmålet, om vi også kan gå det skridt videre, som jeg synes er nødvendigt: Vil Venstre også indrømme, at Venstre tog fejl, da man advarede mod, at Danmark skulle spille ud med beskæftigelsesafsnit og miljøafsnit? Dengang sagde man, at hvis Danmark spillede ud med stærke miljøforslag, betød det, at vi ville blive svækket, og at hele projektet med Østeuropa blev lagt i ruiner. Jeg vil gerne have at vide fra fru Charlotte Antonsen, om Venstre vil gå det skridt, som er naturligt, når Venstre er klar over, at de ingen indflydelse får i den sag, og erkende, at de advarer, man kom med dengang, var forkerte, og at Venstre tog fejl.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg hørte fru Charlotte Antonsen sige, at de danske udspil er forældede nu, hvor det irske rammeforslag foreligger, og det vil jeg gerne have uddybet lidt, for jeg forstår det ikke. Så længe de danske forslag ikke er fuldt ud imødekommet i det irske forslag – og det er de jo trods alt ikke, selv om vi er godt på vej – kan jeg ikke se, de er forældede. Jeg mener fortsat, man skal bruge dem som grundlag for de videre forhandlinger – forhandlingerne er jo ikke afsluttet endnu – og derfor vil jeg gerne vide, om det ikke også er fru Charlotte Antonsens forventning, at regeringen bruger regeringsgrundlaget og de seks konkrete udspil i de videre forhandlinger. Ellers vil jeg gerne vide, hvilken vej den danske regering så bør gå.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til hr. Thulesen Dahl, og det kan også være et svar til hr. Steen Gade, om folkeafstemningen: Ja, jeg sagde, at i Venstre kan vi ikke forestille os at stemme nej til et samarbejdende og demokratisk Europa. Vi mener ikke, der er noget alternativ. Uanset at der i den nye traktat kommer lidt fridder ind om forbrugerpolitik og sådan nogle småting, som regeringen jo gør en stor indsats for, kan vi ikke se, at der er noget alternativ for Europa, når vi taler om de store, grænseoverskridende problemer. Disse problemer skal løses omkring et forhandlingsbord, hvor der er mindretalsgarantier, og derfor siger Venstre ikke nej.

Jeg er enig med hr. Keld Albrechtsen. Det er klart, at noget af det vigtigste for Venstre i konklusionsteksten er, at man også nævner det tysk-franske brev. Det er mere ambitiøst, end det irske formandskab lægger op til, især vedrørende det retlige samarbejde og den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og derfor mener vi, det peger i retning af, at vi får en mere ambitiøs sluttekst end den, der ligger på bordet i dag, og det er vi meget tilfredse med.

Fru Annette Just kalder mig unionist, og hr. Peter Duetoft kalder mig det modsatte, så de to udsagn opvejer vel hinanden.

Fru Elisabeth Arnold spørger, om det er udemokratisk, at to lande taler sammen, inden de fremkommer med et udspil. Det mener jeg ikke det er. Jeg mener heller ikke, det var udemokratisk, at statsministeren talte med de socialdemokratiske regeringsledere om, hvad man kunne gøre på beskæftigelsesområdet. Jeg synes, det er meget naturligt, når vi har en så stor kreds af 15 lande, at man taler lidt sammen om udspillene.

Og hvad er det så, jeg synes er så centralt i det fransk-tyske udspil? Ja, for det første er det ret vigtigt for Europas helhed og enhed, at disse to lande fortsat er med. Det er jo ikke længe siden, vi var lidt nervøse for, hvad der var ved at ske i Frankrig, i hvert fald i forbindelse med afstemningen, før præsident Chirac kom til. Der var meget nationalistiske røster fremme, og derfor mener jeg, det er vigtigt at hæfte sig ved, at Frankrig måske ikke er helt så progressivt på EU-området som tidligere, men dog nu igen er med på banen, når vi taler om Europas fremtid. Vi ser altså ikke den nationalisme, der var tendens til, slå igennem, og det synes vi er meget vigtigt at hæfte sig ved.